

РЕШЕНИЕ

№ 20450

гр. София, 13.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2956** по описа за **2025** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Председателя на Комисия за противодействие на корупцията (КПК), чрез юрк. М., срещу Решение № 143 от 10.01.2025 г. постановено по НАХД № 20241110208005/2024 г., Наказателно отделение (НО), 132-ри състав, Софийски районен съд (СРС), с което е отменено наказателно постановление (НП) № КПК-НП-58/07.05.2024 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и с което на И. А. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лева на основание чл. 115, ал. 1 от ЗПК за извършено административно нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК. В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно и необосновано. Възражава се срещу приетото от СРС, че следва да бъде приложена разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, доколкото по отношение на жалбоподателя е налице промяна в условията и реда за подаване на декларации и разпоредбата на § 4, изречение първо от ПЗР на ЗПК е неприложим. Счита, че И. А. М. е новородължено лице съгласно разпоредбата на чл. 6 от ЗПК и законът е изцяло нов, а не изменен и допълнен и за него възниква задължение ex lege. Излагат се доводи, че нарушението по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 вр. чл. 115, ал. 1 от ЗПК е формално - на просто извършване. Осъществено е било с продължено довършено бездействие от деня, следващ законовия едномесечен срок за подаване на имуществената декларация. Иска се от съда да се отмени решението и вместо него да се постанови друго, с което НП да бъде потвърдено.

С представен отговор по касационната жалба ответникът счита, че при развитото се пред наказващия орган производство са били допуснати съществени процесуални нарушения и материалния закон е бил неправилно приложен от актосъставителя и наказващия орган. Излагат се доводи, че е налице противоречива воля на наказващия орган относно възприетото от него в коя категория задължени лица попада санкционираното лице, за да бъде то задължено да подава встъпителна декларация.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. М., който поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът- И. А. М., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. А., който моли жалбата да бъде оставена без уважение, а решението да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Представя писмена защита и моли за присъждане на разноски по списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор В., дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал.1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Въз основа на събраните доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил следното от фактическа страна:

С писмо с изх. № КПК-9957/04.10.2024 г. от КПК до регионалните управления на образованието е поискана информацията относно освободените и назначените директори на училища. С писмо с вх. № КПК-ПР-128#34/10.11.2023 г. от Началника на РУО-Б. до председателя на Комисията за противодействие на корупцията е подадена информацията относно задължените лица по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК. Видно от списъка към писмото, в него фигурира И. А. М. в качеството му на директор на Център за специална образователна подкрепа (ЦСОП) „Св. П. Х.“-Б..

В едномесечен срок, считано от 06.10.2023 г. (датата на влизане в сила на ЗПК) до 06.11.2023 г., И. А. М. не е подал встъпителна декларация за имущество и интереси пред КПК съгласно чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК. За нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК бил издаден АУАН № КПК-ПР-142/26.01.2024 г., в който било прието, че лицето било задължено да подаде такава декларация на основание чл. 6, ал. 1 от ЗПК, но към момента на издаване на акта такава не била подадена.

Въз основа на издадения АУАН на 07.05.2024 г. административнонаказващият орган издал обжалваното наказателно постановление за това, че жалбоподателят, като задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, тъй като заемал длъжност „директор“ на Център за специална образователна подкрепа (ЦСОП) „Св. П. Х.“-Б., не е подал в едномесечен срок, считано от 06.10.2023 г. до 06.11.2023 г. встъпителна декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС от правна страна е приел, че административнонаказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение в процедурата по търсене на отговорност на И. М., като в АУАН и НП липсва словесно описание на мотивите за възприемане на нарушителя като адресат както на разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК. Не става ясна волята на наказващия орган към коя точно категория като задължено лице е причислил жалбоподателя. В този смисъл съдът счита, че АУАН и НП противоречат на

изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, съот. – на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Отделно от това, съдът е счел, че за жалбоподателя не е било налице задължение за подаване на декларация на основание чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК, независимо по коя точка на задължените лица спада същият.

След като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Съдът приема, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, тъй като наказващ орган е допуснал неправилно приложение на материалния закон. А това е така, тъй като в хода на съдебно дирене безспорно се установи, че жалбоподател към 06.10.2023 г. /датата на влизане в сила на ЗПК/ е заемал длъжността „директор“ на Център за специална образователна подкрепа (ЦСОП) „Св. П. Х.“-Б.. Безспорно жалбоподателят е имал качеството на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, т. 50 ЗПК, с влизане в сила на ЗПК за жалбоподател не е възникнало задължение по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК, тъй като подаването на декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК е длъжимо в едномесечен срок от заемането на съответната публична длъжност, а не от влизане в сила на ЗПК по отношение на лицата, заемащи такива длъжности от предходен момент влизане в сила на разпоредбите на ЗПК. Предвид това нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК в случая не е извършено от ответника по касация от обективна и субективна страна.

Именно разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, е относима към конкретния казус, тъй като касае случаите, в които задължените лица са встъпили в длъжност при действието на отменения ЗПКОНПИ и са подали встъпителна декларация именно по реда на този нормативен акт, като след обнародване и влизане в сила на ЗПК /ДВ. бр. 84/06.10.2023 г./ продължават да заемат длъжността, т.е. само в случай, че задълженото лице вече изпълнява съответната публична длъжност.

ЗПК е обнародван в ДВ. бр. 84/06.10.2023 г. И. А. М. е встъпил в длъжност преди това на 22.06.2020 г., като в срок до 22.07.2020 г. е бил длъжен да подаде пред органа по назначаването встъпителна декларация, което е направил. Поради това и от 06.10.2023 г. за него не възниква ново задължение за първоначално деклариране на имущество пред Комисията, при условията и по реда на новия закон.

Ето защо, правилен е изводът на СРС, че от приетите за установени факти не се доказва осъществяване от обективна страна на вмененото на И. А. М. нарушение. Настоящата съдебна инстанция споделя аргументите, мотивирали СРС да отмени наказателния акт, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

При този изход на спора, претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски в размер на 500 лв. е основателна и следва да бъде уважена като Комисията за противодействие на корупцията бъде осъдена да му заплати тази сума, съобразно представения списък. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно, тъй като посоченият размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ.

Водим от горното Административен съд – София град, I-ви касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 143 от 10.01.2025 г. постановено по НАХД № 20241110208005/2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132-ри състав.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на И. А. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща сторени разноси за адвокатски хонорар

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.